Шість літ щодня надіятись і ждати,
Шість літ в огні горіть і не згорать,
Удари стріл з руки коханої приймати
І все прощать!..

Свій біль тяжкий я переміг любов’ю,
Для неї всі образи переміг,
І виспівав тебе, омивши серце кров’ю,
Потоком сліз.

Зорій же ти, мій образе пречистий!
В тобі я власну мрію покохав…
Благословен той час великий, урочистий,
Як ти повстав!

І ось тепер всім страдникам нещасним
В своїх піснях я образ той несу:
Відбити в душах їх сіянням чистим, ясним
Його красу.

1910